

Література

1. Податковий кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17> (офіційний веб-сайт).
2. Податковий кодекс України : науково-практичний коментар : у 3 ч. / [за ред. М. П. Кучерявенка та І. Х. Темкіжева]. – Х.: Право, 2012. – Ч. 1.
3. Мороз В. В. Дизель, як джерело шкідливих викидів та споживач палива / Мороз В. В. // 59 наукова конференція професорсько-викладацького складу Національного транспортного університету. Тези доповідей. – Київ, НТУ. – 2010.– С. 13
4. Ахновський А. Як впливає біоетаноловий бензин на ваш автомобіль / Ахновський А.// [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://pclub.dn.ua/> (офіційний веб-сайт).

УДК 342.7 (043.2)

Шелест В. І., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Нашинець-Наумова А. Ю., к.ю.н.

ГАРАНТІЇ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ Й ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ

В останні роки в Україні досить сильно загострилось питання щодо захисту та гарантій прав і свобод людини й громадянина. На сьогодні основними критеріями оцінки діяльності органів держави виступають ступінь захисту прав і законних інтересів громадян, допомога та сприяння реалізації широкого спектру прав і свобод, передбачених Конституцією України. Не викликає сумнівів, що реалізація практично всіх передбачених у Конституції України прав і свобод людини та громадянина здійснюється за допомогою відповідних правових механізмів, провідне місце серед яких посідають адміністративно-процесуальні норми. Взагалі, сфера адміністративного процесу являє собою одну з найважливіших сфер правового регулювання, оскільки саме вона відображує ступінь урегульованості та ефективності взаємовідносин держави і громадянина, дозволяє найбільшою мірою збалансувати інтереси конкретної людини і держави [1, с. 13-15].

Найвищою гарантією прав і свобод людини й громадянина є конституційний лад України, заснований на неухильному дотриманні Конституції України та законів України, приписах природного права та загально визнаних принципах і нормах міжнародного права. Згідно з принципом гарантованості прав і свобод людини й громадянина закріплення найважливіших з них у Конституції України здійснюється

одночасно з фіксацією відповідних гарантій як безпосередньо в статтях Конституції, так і в чинному законодавстві. Суб'єктом, на якого покладаються обов'язки щодо гарантування прав і свобод людини і громадянина, є держава.

Парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина та захист прав кожного на території України і в межах її юрисдикції на постійній основі здійснює Уповноважений Верховної Ради України з прав людини. Зокрема, Закон України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» визначає метою парламентського контролю, що його здійснює Уповноважений: захист прав і свобод людини і громадянина, проголошених Конституцією України, законами України та міжнародними договорами України; додержання та повагу до прав і свобод людини і громадянина органами державної влади, органами місцевого самоврядування та їхніми посадовими і службовими особами; запобігання порушенням прав і свобод людини і громадянина або сприяння їх поновленню; сприяння приведенню законодавства України про права і свободи людини і громадянина у відповідність із Конституцією України, міжнародними нормами у цій галузі; поліпшення і подальший розвиток міжнародної співпраці в галузі захисту прав і свобод людини і громадянина; запобігання будь-яким формам дискримінації щодо реалізації людиною своїх прав і свобод; сприяння правовій інформованості населення та захист конфіденційної інформації про особу [2, с. 38].

Для реалізації конституційне закріплених прав і свобод людини в Україні необхідно мати налагоджений соціально-правовий механізм забезпечення прав і свобод людини – систему засобів і чинників, що забезпечують необхідні умови поваги до всіх основних прав і свобод людини, які є похідними від її гідності. Поняттям «соціально-правовий механізм забезпечення прав людини» підкреслюється, що правовий механізм – частина соціального і діє з ним у єдності.

Завдання механізму соціально-юридичного забезпечення прав людини – охорона, захист, відновлення порушених прав, а також формування загальної і правової культури населення. Механізм захисту прав людини включає заходи, що призводять до відновлення порушених прав неправомірними діями і відповідальності особи, яка вчинила ці правопорушення. У разі порушення прав особи без їх відновлення, а також юридичної відповідальності з боку правопорушника правові гарантії механізму захисту прав людини не можуть вважатися такими, що повністю здійснилися. Заходи захисту – первинна захисна реакція на самий факт відхилення від охоронних заходів, яка має завдання примусити зобов'язану особу виконувати обов'язки, накладені на неї законом або договором.

Завдання юридичної відповідальності полягає в покладанні нового обов'язку зазнавати позбавлень, нести правовий збиток [3, с. 244].

Отже, виходячи із вищевказаного можна стверджувати, що права людини й громадянина за конституційним ладом захищаються в повній мірі. Більш того, Конституція України визнана як одна з найкращих конституцій в Європі і це означає, що права людини й громадянина повинні охоронятися як найкраще. Але це не завжди так. Аналізуючи виконавчі органи даної країни можна стверджувати, що вони не завжди виконують свої дії за Конституцією України, більш того, іноді виконавчі органи перевищують свої повноваження, що серйозно порушує Конституцію. В більшості випадків якщо людина чи громадянин не можуть добитися справедливості, вони можуть звернутися до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасницею яких є Україна згідно ст. 55 Конституції України.

Література

1. Гораджаєв О. Я. Конституційні права і свободи людини і громадянина в країнах Співдружності Незалежних Держав і міжнародно-правові стандарти: Автореф. дис. канд. юрид. наук / О. Я. Гораджаєв– Одеса, 1998. – 20 с.
2. Фрицький О. Ф. Конституційне право України / О. Ф. Фрицький. – К. : Юрінком Інтер. – 2002. – 241 с.
3. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: підручник / пер. з рос. / О. Ф. Скакун. – Харків: Консум, 2001. – 656 с.

УДК 342.95:343.137.5 (043.2)

Яковенко В. В., Біденко І. Р., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник : Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ПРО АДМІНІСТРАТИВНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Важливе місце в публічному управлінні посідає правове регулювання відносин адміністративної відповідальності. Не дивлячись на періодичні зміни і доповнення до Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КупАП), сучасний стан цього адміністративного – акту не відповідає в повній мірі об'єктивним потребам розвитку демократичного суспільства. Як зазначає Колпаков В. К., Кодекс України про адміністративні правопорушення є «кодексом етатистських цінностей старої і вже віджилої тоталітарної системи, в якій правові відносини